

## 23

### The coming out

Met een stalen smaak in zijn mond werd Damian wakker. Zijn lijf rook naar seks en op zijn borst en dijbeen zat schrale sperma. Vermoeid ging hij met zijn handen door zijn haar en voelde de harde vloer onder zijn naakte lichaam. Schaduwen speelden op het plafond boven hem en hij kreunde toen het hem begon te dagen wat er die nacht gebeurd was.

Met nog maar een week te gaan tot het openingsconcert, was hij de avond ervoor aanwezig geweest bij de opname van de videoclip bij Milcolms single. Lance had hem gevraagd om de contracten met de technische crew rond te maken en Milcolm had hem, zoals gewoonlijk in het openbaar, compleet genegeerd. Met de comeback in het vizier was Milcolm onhebbelijker dan ooit en zelfs zijn kinderen konden hem niet meer opbeuren. Voorlopig liet hij hem begaan en weet het aan de zenuwen. Ook hij werd zenuwachtig van de gedachten aan 50.000 hysterisch schreeuwende fans en hij hoefde niet eens het podium op. Maar dat nam niet weg dat Milcolms bijna onhoudbare stress nu ook de veilige haven van de ranch was binnengedrongen. Tijdens de opnames had Lance hem bij zich geroepen en terwijl zijn baas tegen hem aan het praten was, werd zijn blik naar het podium getrokken waar Milcolm voor de camera met een van de danseressen een kusscène uitvoerde. Ondanks de goedbedoelde aanwijzingen van

de assistent-producer keek hij daarbij alsof hij een bord kots moest eten. Toen Milcolm hem voor de zoveelste keer die avond schuld bewust aangekeken had, was het hem zwart voor de ogen geworden. Keer op keer word ik buitengesloten, schoot het door zijn hoofd. Verloofde, *my ass*. Buiten zinnen had hij zijn middelvinger opgestoken en geluidloos, maar onmiskenbaar, ‘*fuck you*’ in zijn richting geschreeuwd. Woest had hij de stapel contracten naar een verbaasde Lance gesmeten en was stampvoetend de studio uitgelopen. Eenmaal terug in de bungalow had hij de ene na de andere sigaret gerookt. Het aangebroken pakje had hij de dag ervoor samen met de spullen van zijn moeder onderin de verfrommelde rugzak gevonden. Recalcitrant had hij de opgebrande peuken in het zwembad geschopt. Stuurs was hij daarna aan zijn bureau in de serre aan het werk gegaan, totdat Milcolm diep in de nacht furieus achter hem was komen staan. ‘Steek nooit meer je middelvinger naar me op zoals je vanavond deed. Hoor je mij? Nooit meer’, had Milcolm gekrijst.

Traag had hij zijn stoel naar achter geschoven, had zich naar Milcolm omgedraaid en met opgeheven middelvinger opnieuw en ditmaal keihard in zijn gezicht geschreeuwd: ‘*Fuck you!*’

Milcolm had hem bij zijn arm gegrepen, wilde die achter zijn rug draaien, maar hij was hem te snel af geweest en had Milcolm bij zijn nekvel gegrepen. Knokkend gingen ze elkaar te lijf, totdat lust de overhand nam en ze worstelend, tongend en neukend over de vloer rolden. Nadat ze hun woede op elkaar hadden botgevierd, had Milcolm zich jankend in de badkamer opgesloten. Hij had er zijn schouders over opgehaald. Zoek het lekker zelf uit, had hij stuurs gedacht. Het gevoel steeds maar weer belazerd te worden, had hij niet van zich af kunnen schudden en hun neukpartij had zijn onvrede deze

keer niet goed kunnen maken. Verontwaardigd had hij de spreij van het bed getrokken en was boos op de grond in slaap gevallen.

Damian knipperde met zijn ogen tegen het invallende ochtendlicht en ging rechtop zitten. Hij moest pissen als een paard. Gebroken stond hij van de vloer op en begaf zich naar het toilet. Hij ging op de pot zitten, zijn hoofd in zijn handen. Terwijl zijn blaas leegliep dacht hij aan de anonieme verloofde die hij was. Hij wilde het uitschreeuwen dat hij niets meer te verbergen had. Waarom bleef Milcolm alles wat ze samen hadden verzwijgen? Hij haatte hem. Driftig scheurde hij een stuk wc-papier van de rol, veegde een druppel pies van zijn slappe lul en trok door.

Van de koele tegels op de badkamervloer stapte hij terug op het dikke tapijt van het slaapvertrek en zag Milcolms roerloze silhouet onder de lakens op het bed liggen. Blijkbaar is hij toch gebleven, dacht hij aangenaam verrast. Milcolms bruine huid stak verleidelijk af tegen het witte katoen en hij kreunde zacht bij die prachtige aanblik. Ze zouden elkaar nooit los kunnen laten, dat wist hij gewoon. Met een dringende behoefte aan koffie, sloop hij langs het bed naar het keukentje en stootte met zijn grote teen ergens tegen aan. Geïrriteerd keek hij naar de vloer waar het ding rammelend voor hem uitrolde. Snel ging hij erachteraan. Eenmaal ingehaald pakte hij de kleine, plastic cilinder van het tapijt en liep er door de openstaande serredeur mee naar buiten, het daglicht in. Op het apothekersetiket stonden Milcolms naam en die van een arts. De medicinale benaming van de inhoud kende hij; zware pijnstillers die hij ooit voorgeschreven had gekregen toen hij met een ongelukkige duik in het wedstrijdbad zijn nekspieren had verrekt. Medicijnen waarvan zijn huisarts had gezegd: één per dag en alleen bij ondraaglijke pijn. Tegen beter weten in draaide hij de

dop los. In het potje vond hij naast de pijnstillers ook kleine, roze pillen; slaaptabletten aan de opdruk te zien. Shit, dit was niet goed. Vandaar dat Milcolm elke ochtend totaal van de wereld was en er steeds magerder uit ging zien. Natuurlijk wist hij dat Milcolm tegen de comeback opzag, maar dat de spanning hem tot destructief gedrag aanzette, had hij nooit kunnen bedenken. Beduusd bleef hij op de warme tegels van het terras staan. Wat moest hij doen? Moest hij iets doen? Misschien was deze comeback wel helemaal niet zo'n goed idee. Er zat maar één ding op, alhoewel hij dat eigenlijk niet kon maken. Hij wilde Milcolm niet verraden, maar hij had geen idee hoe hij dit zelf zou moeten oplossen. Vastberaden liep hij naar zijn laptop, klapte die open en mailde Lance, die hem direct terugmailde en zijn zorg deelde.

Opeens werd het hem allemaal teveel. Snel trok hij zijn shorts, T-shirt en gympen aan en ging naar buiten. Hij wandelde over het verlaten terrein rond de ranch, langs de weilanden, de tuinen vol veldbloemen, het zwembad, de tennisbanen. Door de glazen pui van de dansstudio zag hij zijn silhouet in de spiegelwand en dacht aan Milcolms goddelijke lijf, sterk vermagerd door de stress, maar nog steeds goddelijk. Hij ademde de frisse ochtendlucht diep in en sloot zijn ogen. Die comeback zouden ze wel overleven, daarvan was hij overtuigd. Hun liefde was onverwoestbaar en hij zou er voor Milcolm zijn, en Milcolm voor hem. Enigszins tot bedaren gekomen hoorde hij het grind onder zijn gympen knarsen en zag dat hij weer bij de bungalow aanbeland was. Om Milcolm niet te wekken, stapte hij zachtjes naar binnen. Toen hij opkeek zag hij Milcolm naast het bed staan, een van zijn eigen overhemden slobberig rond zijn torso, zijn

blik koud en leeg. Op zijn hoede deed Damian de voordeur dicht en liep onzeker de slaapkamer in.

‘Bemoei je verdomme niet met mijn leven, *boy*. Hoe durf je, mijn pillen tellen en onheuse mailtjes aan Lance sturen’, begon Milcolm grommend uit te varen, terwijl hij het medicijnpotje voor Damians voeten smeed en naar de laptop wees.

‘Het spijt me, Milcolm, maar we zijn gewoon heel bezorgd. We willen je helpen, misschien de comeback uitstellen of het programma aanpassen of ...’, poogde Damian zijn interventie te verdedigen.

Milcolms ogen schoten vuur, opeens wakker en alert. ‘Stop met voor mij te denken. Je hebt het recht niet om je met mij te bemoeien.’

De irritatie over zoveel onredelijkheid schoot door elke zenuw van Damians lijf.

‘Volgens mij hebben we die grens allang overschreden toen je mij ging neuken en stop in godsnaam met mij buiten te sluiten uit je overschatte sterrenstatuswereld’, blafte hij terug.

‘Wat weet jij nou van mijn wereld, helemaal niets’, verweet Milcolm hem verhit.

‘Oh, ik weet veel meer over jouw wereldje dan je denkt en over jouw fantastische leven in je afgeschermd luxe’, beet Damian hem toe.

‘Ja, vast. Jullie doen allemaal maar alsof. Iedereen wil een graantje van deze superster meepikken’, lispelde Milcolm zielig.

Diep gekwetst greep Damian Milcolm bij zijn ongeschoren kin. ‘Kijk me aan. Ik ben niet ‘iedereen’ en stop met mij buiten te sluiten.’

‘Wat wil je van me?’ fluisterde Milcolm angstig.

‘Ik wil je geliefde zijn, niet je *boy toy* achter de schermen en een *nobody* in het openbaar. Ik wil *out* en jij wil dat ook.’

‘Waar heb je het over?’ Driftig trok Milcolm zijn kin terug. ‘Wat jij wil, kan ik niet. Nog niet. Je moet wachten.’

‘Ik wil niet langer wachten.’

Als twee kemphanen stonden ze zwijgend tegenover elkaar.

‘Het ontbreekt je gewoon aan vertrouwen in mij’, zei Milcolm toen beklagenswaardig.

‘Ik geen vertrouwen in jou hebben? Stel je niet zo aan. Ik was degene die blind met je meeging, weet je nog? Zoveel vertrouwen had ik in jou.’

‘Misschien had ik je wel nooit mee moeten nemen naar mijn ranch.’

‘Wat zeg je? Wat een klootzak ben jij’, spoog Damian witheet. ‘Het is dat ik weet, dat wat jij voor mij voelt echt is, maar je dubbele moraal verwoest ons, schat.’ Een cynische grom ontsnapte aan zijn keel.

‘Hier hoef ik niet langer naar te luisteren’, zei Milcolm met een snik in zijn stem.

‘Dan rot je toch op?!’ zei Damian fel.

‘Goed plan!’ schreeuwde Milcolm op de toppen van zijn longen. Furieus passeerde hij Damian richting de voordeur, schouders botsend in het voorbijgaan.

‘Ja joh, loop maar weg. Je loopt altijd weg als het moeilijk wordt!’ gilte Damian door de bungalow.

Zierend draaide Milcolm zich om. ‘De pot verwijt de ketel. Hoe vaak ben jij al wel niet weggelopen toen het je te heet onder de voeten werd?’

Even stond Damian met zijn mond vol tanden.

‘Sodemieter godverdomme op, *asshole!*’ schreeuwde hij toen en wees naar de voordeur om zijn woorden kracht bij te zetten.

‘*Fine*, wat jij wil.’ Milcolm beende weg en gooide de deur met een smak in het slot.

Trillend op zijn benen zag Damian door het venster hoe Milcolm driftig over het grindpad naar het grote huis liep, woedend steentjes wegschoppend, zijn vuisten gebald. Verdwaasd sloeg hij een hand over zijn mond. Had hij zojuist Milcolm verweten waar Fritz hem die avond op het terras van Lance’ villa ook van beticht had? Zijn dubbele moraal: de keurige hetero in het openbaar, een verliefde homo in het geniep. Nu pas drong het tot hem door wat Fritz bedoeld had en het was tijd om de waarheid over zichzelf onder ogen te gaan zien. Misschien kon hij Milcolm niet helpen, maar zichzelf des te meer. Hij moest zijn Niemandsland verlaten en terugkeren naar de realiteit. Een onbedwingbare neiging om uit de beslotenheid van de ranch te vluchten bekwam hem. Hij moest acuut weg uit deze luxe gevangenis. Vliegenschvlug pakte hij de sleutels van de cabrio, rende de deur uit en scheurde apathisch naar de bijna uit zijn hart verdwenen loods van Eli Goldsteins Limo Services.

Damian parkeerde de cabrio op de betonnen parkeerplaats voor Eli’s loods. De zee golfde rustig, meeuwen hingen breed op de wind. Afgezien van een paar wandelaars lag het strand er op deze doordeweekse dag rustig bij. Gespannen liep hij naar de hoge, aluminium schuifdeuren. Hij schaamde zich dat hij sinds zijn onaangekondigde vertrek uit het Moonjava niets meer van zich had laten horen. Schoorvoetend stapte hij de loods binnen en schoof de zware deuren dicht. Zijn ogen moesten wennen aan de schemer in de hoge hal en hij rook de vertrouwde geur van olie en autowax. Het voelde goed om terug te zijn.

Eli, geattendeerd door het schurende geluid, kwam van achteruit de loods aanlopen. Bij het zien van de bezoeker strekte hij de armen uit, een grote glimlach op zijn gezicht.

‘Damian, we wisten dat je zou komen’, verwelkomde hij hem warm. ‘We wisten alleen niet precies wanneer’, voegde hij er met een knipoog aan toe.

‘Het spijt me zo’, was het enige dat Damian uit kon brengen, terwijl hij zich vooroverboog om de kleine Jood met een korte omhelzing te begroeten.

‘Excuses zijn toch nergens voor nodig, je bent hier nu toch? Alles goed, jongen?’ Eli keek de jongen onderzoekend aan en zag de vertwijfeling op zijn gezicht. Zo te zien ging het niet al te best. Beslist duwde hij Damian naar het kantoortje achterin de loods en liet hem aan de ronde schafttafel plaatsnemen.

Gerustgesteld door Eli’s hartelijke ontvangst ontspande Damian zich een beetje. De raamloze ruimte kende hij goed; de archiefkast met de klantendossiers, Eli’s stalen bureau met de grote agenda waarin ze de aangevraagde ritten boekten en de lage rolkast met daarop de twee thermoskannen voor koffie en heet water.

‘Wil je iets drinken?’ vroeg Eli monter, ‘Een soepje misschien?’

‘Doe maar soep’, zei Damian. Een stevige kop poedersoep had hij lang niet gegeten. Te sjofel voor de ranch, grinnikte hij vanbinnen.

‘Uitstekende keuze zo rond lunchtijd’, zei Eli grappend, terwijl hij de soep maakte, zijn eigen beker nog eens met koffie vulde en de twee dampende mokken op tafel zette.

Eli trok een stoel bij en ging naast hem zitten. ‘Wat goed om je te zien, jongen. Eerlijk gezegd vonden we het wel een beetje vreemd, dat iemand van die McGuides mensen je spullen kwam ophalen. Seth was



geagiteerd, wilde de man aanvliegen, maar tegen zo'n gorilla kon hij natuurlijk niets beginnen. Die kerel was trouwens helemaal niet onvriendelijk, stelde zich netjes voor en vertelde waarvoor hij kwam. Maar je weet hoe Seth is, hij moet altijd tegen de gevestigde orde aanschoppen. Pas toen ik hem verzekerde dat jij vast toestemming had gegeven en wij dat te respecteren hadden, bond hij in.'

Beschaamd keek Damian naar de autokalender aan de kale muur. Toestemming had hij nooit gegeven, maar Milcolm was gewend te krijgen waar hij zijn zinnen op had gezet; een kant van hem die hij in de afgelopen periode ook had leren kennen.

'Arme Seth en sorry dat ik jullie zo'n stress heb bezorgd', zei hij verontschuldigend.

'Maak je niet druk, je hebt ons geen stress bezorgd. Natuurlijk vroegen we ons af hoe het met je ging. Tegen Fritz heb ik gezegd dat hij geduld moest hebben, hem verzekerd dat je vanzelf weer op zou duiken. Fritz is een paar keer langs geweest, aardige knaap. Hij heeft me verteld wat er zich tussen jullie heeft afgespeeld. Hij houdt van je, wist je dat?'

Zwijgend roerde Damian in zijn soep en zag stukjes champignon, of iets wat ervoor door moest gaan, naar de oppervlakte drijven. Hij dacht aan de eerste keer dat hij Blondie, de lange jongen met het blonde piekhaar, had ontmoet daar op die overvolle stoep voor Lance' wolkenkrabber. Fritz was zonder twijfel een man om van te houden, lief en betrouwbaar, maar hij was in tegenstelling tot Milcolm nogal gewoontjes. Want afgezien van de mentale uitputting, dacht hij wrang, was Milcolm passie en vervoering, de opwinding die hij in een man zocht. Ongewild ontsnapte een hartstochtelijke zucht aan zijn lippen en geneerd keek hij Eli aan, die geruststellend knikte.

‘Schaam je niet, hoor, mij breng je niet zo makkelijk van de wijs. De helft van mijn familie is tijdens de Tweede Wereldoorlog vergast. Dacht je nou werkelijk dat ik me nog ergens over verbaasde?’

Glimlachend keek Damian hem aan, dankbaar voor zijn openheid.

‘Ik wist dat Fritz gevoelens voor mij had en tot op het moment dat ik Milcolm ontmoette, voelde ik me ook tot hem aangetrokken.’ Heimelijk peilde hij Eli’s reactie, maar die gaf geen krimp. De grijze, wijze man was wel de laatste voor wie hij iets te verbergen zou moeten hebben. In Eli’s rustige ogen vond hij de aanmoediging die hij nodig had en veiliger dan in de beslotenheid van dit vertrouwde kantoor kon het niet worden.

‘Door Milcolms liefde heb ik ontdekt dat ik op mannen val. Nou ja, eigenlijk wist ik dat altijd al, maar zo lang als ik me kan herinneren heb ik dat halsstarrig ontkent.’ Zei hij dit over zichzelf? Het klonk zo vertrouwd, maar ook zo onwerkelijk.

Zwijgend observeerde hij Eli die rustig zijn koffie dronk. Hij ademde even diep in, toen weer zacht uit en zei: ‘Altijd lagen afwijzing en gevaar op de loer. Daarom durfde ik er nooit openlijk voor uit te komen dat ik gay ben. Het voelt goed om het jou te vertellen. Voor het eerst in mijn leven ben ik blij met wie ik ben en schaam ik me niet langer voor mezelf.’

Opeens voelde hij zich opgelaten en voelde de bloes op zijn wangen branden. Hij greep het oor van de mok en nam een paar grote slokken van de inmiddels lauwe soep. Hij voelde Eli’s bemoedigende hand op zijn schouder.

‘Damian, je mag trots op jezelf zijn dat je dit nu durft te vertellen en ik ben vereerd dat je mij over zoiets persoonlijks in vertrouwen